

минаваше по прѣката пжтечка, така и тукъ, Калинка бѣгаше и се обръщаше да не би да я гони.

Мечкитѣ си лежаха уморено предъ дупкитѣ и клепѣха съ уши, като да се отърсятъ отъ мухи. Една много стара, съ пробити бърни, се търкаляше по грѣбъ. Каточе искаше да ги разиграе, както правятъ мечкаритѣ по селата за шиниче брашно. Жоро дълго вика, маха съ ржце, па току взе камъче и го прати при тѣхъ. Мечкитѣ се спогледаха, и пламъци засвѣткаха изподъ рунтавитѣ имъ вежди. Прорѣмжаха само и тъкмо да свалятъ кокалеститѣ си гърбове, шепа отъ камъни ги засипа. Страшно стана тогава въ градината. Като по даденъ знакъ ревнаха и другитѣ животни. Старата, грохнала нагледъ стрѣвница направи кръгъ около скалитѣ и ненадѣйно пъкна отсамъ. Олеле сега накжде!.. Назадъ сж змиитѣ, напредъ вълцитѣ, накжде?... Клеткитѣ каточе изчезнаха предъ очитѣ на Калинка, звѣроветѣ каточе плъпнаха срещу нея. Божичко, накжде? Стори ѝ се, че всички момчета се изпокриха нѣкжде. Само тя остана, стресната, съ закрити очи; да я рзкжсатъ на парчета, но не може повече да гледа блѣска на очитѣ имъ, настрѣхналата имъ козина, алчнитѣ езици, отъ които текатъ лиги...

По едно време, каточе всичко е било лощъ сънъ, тя се намѣри пакъ срѣдъ другаритѣ си. Посмѣха ѝ се малко, като я видѣха разплакана, но решиха вече да не правятъ така. Но ето ги лъвоветѣ, какъ може да отминатъ лъвоветѣ, има ли по-силни животни отъ лъвоветѣ, царетѣ на животнитѣ, както орлитѣ въ въздуха...

Прилепнали за оградата, децата изглеждаха като кутрета въ сравнение съ тѣхъ. Лъвътъ — едъръ, съ избичения си вратъ, съ топка на опашката, колкото главитѣ имъ и тия лапи — страхъ те обзема, само като гледашъ. Лъвицата гола, нѣжна, ленива нагледъ, но очи-

тѣ ѝ сж като покрити вжглени, само да ги духне човѣкъ и блѣсватъ... Момчетата стоеха дълго време, малки и уплашени, цѣлитѣ пренесени въ Сахара, въ далечната пустиня, дето пѣсѣкъ постила земята, нѣкоя палма издига връшка, като чадъръ подъ палещото слънце, и само реветъ на тия животни кѣнти на длъжъ и на ширь... Изтрѣпнали разпривяха децата за тоя ревъ на Калинка, и тя искаше да го чуе. Страхътъ у нея се стопи, и тя гледаше вече съ изцѣклени отъ любопитство очи. Какво ще стане?... И стана това, което тя никога не бѣше допускала. Ревъ като гръмъ пропеши небето, всички животни и птици се изпокриха, остана на мѣстото си само Калинка. Втори гръмъ, сякашъ небето се срива, каточе ли мълнии на кълба излитатъ, но тя пакъ не мръдна. Тогава тя видѣ съ очитѣ си, какъ лъвътъ се сви на кълбо и направи такъвъ скокъ, като да прескочи оградата, но завъртѣ опашка — десетъ души да помете, изрѣмжа, клопна уста и се гръшна ситѣ предъ лапитѣ на царицата си, която разбираше сякашъ че всичко това е игра.

— Що не бѣга съ насъ ма, селянче! — сърдѣше се после Жоро на Калинка. — Нали ще те глѣтне като муха?... Нестрашливо момиче, ей!...

— Като го не закачамъ, какво... плюваше си въ пазвата Калинка, бледа каточе бѣше гълтана и повърната отъ лъва.

Минаха край още много животни, но всички имъ се сториха малки и безинтересни. Спрѣха се чакъ при слоноветѣ. Бѣха два. Стоеха си спокойно, задрѣмвали, и това успокои всички.

— Единиятъ е африкански, тоя съ голѣмитѣ уши, дето може човѣкъ да се скрие задъ тѣхъ, — почна да обяснява Буби, — а другиятъ новъ, индийски... Подарѣкъ на Българиа чакъ отъ Индия, знаете ли кжде е Индия?

Новопристигналиятъ слонъ накара Буби, та разказа всичко каквото бѣше чель за